

Kermuschny šwjedžen.

„Wotuč, moja cžescz, wotuč, psalterjo a harfa! Wotewrcze mi wrota prawdoscze, so ja do nich póndu a temu Knjesej šo dźafuju. To je tón džen, kotryž tón Knjes cžinił je; tehodla sradujmy a wješelmy šo w nim.“ Hamjeń.

Luf. 19, 1–10.

A wón cžehnjesche nuts a džesche psches Jericho. A hlaj, tam běšche jedyn muž, i mjenom Zacheu; tón bě wyschšchi tnych zlonikow a bě bohaty; a žadašche šebi Jesuša wohladacž, išto by wón byl, a njemóžesche psched ludom; pschetož wón běšche mały wot paršchony. A wón běžesche prjedy a lěšesche na lěšny figowy ištóm, so by jeho widzał; pschetož tam mějesche wón nimo hicž. A jako Jesuš tam pschińdže, pohlada wón horje a pytnu jeho a džesche k njemu: Zacheo, lěs rucže dele; pschetož ja mam dženša w twojim domje woštacž. A wón slěse rucže dele a wsja jeho i wješelom horje. Žato woni to widžachu, morkotachu wschitzy, so pola hrěšnika na hospodu sańdže. Zacheu džesche pschistupiwschi k temu Knjesej: Hlaj, Knježe, položju šwojeho kbla dam ja k hudym; a šym-li nětoho sjebał, dam jo ištyni krocž sažo. Jesuš džesche k njemu: Dženša je šo tutemu domej šbožo dostało, dokelž wón tež Abrahamowy šyn je. Pschetož cžłowški šyn je pschišhoł, so by pytał a šbožne cžinił, ištož šhubjene je. Hamjeń.

„Kač šwjate je tole město! Tu nicžo druge njeje, hačž Boži dom a tu šu njebieske wrota“ — tak wuwoła Jakub, hdyž běšche do Harana pucžujo wo šnje njebieski rebl widzał, a postaji kamjeń k wopomnjenju a narjekny temu městu Bethel.

A šawěscze, hdžež Boži jandželjo k nam dele štapaju na šemju, hdžež šmě cžłowjeť něšcto wot Božeje krašnoscže